

Анекдотъ

Прѣзъ врѣме на Сѣверо-Американската война, къмъ единъ не голѣмъ отрядъ войска, който работѣли за поправката на едно укрѣпление, се приближилъ единъ офицеръ. Подофицерътъ, който надзиравалъ, давалъ на войниците заповѣди, да прѣнесатъ една огромна и тежка греди въ укрѣплението. Офицерътъ прѣпусналъ къмъ тѣхъ, спрѣлъ коня и попиталъ, защо подофицерътъ не помага на войниците. Подофицерътъ очуденъ отъ този въпросъ съ гордостъ отговорилъ:

— Азъ съмъ подофицеръ, милостиви господине!

— Да! Тогава извинявайте — му отговорилъ офицерътъ, — азъ това не забѣлѣзахъ.

При това офицерътъ снелъ шапка, поклонилъ се, скочилъ отъ коня и почналъ да помага на войниците. Когато гредата била прѣнесена на мѣстото, офицерътъ се приближилъ до подофицера и му казалъ:

— Господниъ командующъ подофицеръ! Кога пакъ се случи подобна трудна работа и не ви достигатъ войници, пратете и извикайте главнокомандующия. Азъ съмъ готовъ на радо сърце да ви помогна.

Подофицера останалъ като гръмнатъ. Прѣдъ него стоялъ самия главнокомандующъ Американскитѣ войски — Вашингтонъ.

Изъ „Юный Весельчакъ“.

